

„Jött egy felhő mi leszállt közénk...”

2023 szeptember 23

Kismaros-Törökmező-Nagymaros túra

... s mi felszálltunk rá oly könnyedén ... énekelhettük volna ezen a szombati napon a kirándulók csoportjában. Mégsem kaptuk volna meg a Grammy-díjat, hiszen

a. a kaptató miatt levegőt is alig kaptunk az elején, mikor szakadt a nyakunkba az égi áldás

b. mi mentünk a felhőbe és nem fordítva, bár ez gondolom kevésbé lenne fontos a díjkiosztóknak.

Eljött a nagy pillanat, mikor elszánt emberek, férfiak, asszonyok és gyerekek (ezúttal állatok nem) döntöttek úgy, hogy teljesítik az idei tanév első túrakiírását. Kismaroson le a vonatról, majd hegyen fel a zöld jelzésen. Szívemben is alig fért meg az indulat heve, mikor szembesültem vele, hogy a térképes tervezés során kinézett jelzés egy meglehetősen meredek utat jelöl. Mit meredek! Már-már Spartan versenyhez méltó pályán haladtunk. Mégis, miközben államat vakargatva azon gondolkodom, hogy hogyan öntsem formába szavaimat el kell mondjam, hogy szerencsések voltunk: az elején szakadó eső még nem áztatta fel a talajt így nem lett belőle egyet előre kettőt hátra életérzés. Felértünk és hopp! Többé nem jött velünk szemben meredek szakasz így kérem szépen beszélgettünk ám. Törökmezőn tartottunk egy nagy pihenőt és ott én magam örömmel üdvözöltem a mellékhelység tényét. A diákok megvizsgálták, hogy megvannak-e még az állatok az állatkertben illetve előjött minimum 3, de inkább 4 macska. Háááááááát, nem voltak átszakadva az biztos.



Törökmező előtt már sütött a Nap és ez igazán jó volt. Egyszer-kétszer ugyan csúsztunk, de a csoda megtörtént: egyszer sem csúsztunk el. Éljen!

Mivel ennyire jó ütemben haladtunk így a korábbi vonatot értük el és mindenki még boldogabb volt ettől. A nap tanulsága: a poliészter anyagú esőkabát nem csak kívülről lesz vizes ha erőlködsz hanem belülről is, mert nincs az a rés rajta, ami a testnedvet elvezesse rendesen. Itt az izzadtságra gondoltam természetesen.

Üdvözlettel:

Czene Gábor